

tionis eisdem offerre tenetur; *Praelatus verò Regularis*, ad quem pertinet ordinarium Confessarium subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare et constituere, *ipse etiam eisdem extraordinarium Confessarium*, in vim praefati decreti et juxta easdem Constitutiones duobus aut tribus per annum temporibus exhibere potest ac debet. Quae tamen ideò regulariter oblinere diximus; *qui si Episcopus aliquis* (quod Deus avertat) *adeo in hac re negligens esset*, ut Monialibus suis bis terve in anno extraordinarii Confessarii copiam facere praetermitteret obtendens, ut moris est, nullam hac de re Monialibus ipsis sollicitudinem aut curam esse, *tunc volumus Dilectum Filium* Nostrum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem modernum et pro tempore existentem *Majorem Poenitentiarium*, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, *Ordinariū Pastoris negligentiam supplere debere eorumque Monasterio extraordinarium Confessarium* ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Monialium Confessiones ab ipso Ordinario Loci approbati fuerint, *cum omnibus necessariis et opportunis facultatibus concedere et deputare. Quod si Praelatus Regularis eandem Concilii legem de Confessore extraordinario* bis aut ter in anno Monialibus sibi subjectis exhibendo similiter *implere neglexerit*, tunc locus fiet Decreto Congregationis Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem et executionem auctoritate Apostolica deputationum, quo scilicet eadem Congregatio ad quaestionem ab Episcopo Vercellensi propositam die 23. Augusti anni MDCXXXI. rescripsit ut infra: *Episcopus Vercellen. supplicat sibi responderi: an deputatio Confessarii extraordinarii Monialium Regularibus subjectarum spectet ad Ordinarium Loci: Sacra Congregatio*

censuit: ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligentiae eorundem Regularium: ut videre licet Decretorum Lib. XIV. pag. 493. Nec aliter respondit quaestionibus ab Episcopis Belgii exhibitis die 6. Aprilis anni MDCXLVII., ut legitur Decretor. Lib. XVIII. pag. 397. Quae quidem rescripta et Decreta Nos etiam praesentium tenore et Apostolica auctoritate in omnibus et per omnia approbamus et confirmamus.

Quum autem Tridentina Synodus de universa quidem Monialium Communitate, ut supra, decreverit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit, ut patet legenti Textum citati Capituli X, utque etiam jam usque ab anno MDLXXV. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpretum, per subsequens Rescriptum, quod extat Decret. Lib. IV. pag. 20. Sacra etc. censuit: *extraordinarium Confessorem offerendum non alicui Moniali singulariter sed omnibus Monialibus universè, ut omnium Confessiones audire debeat; in arbitrio tamen cujusque Monialis esse, ut Confessario extraordinario velit confiteri.* Hinc ortum habuit alterum controversiae seu dubitationis caput: an scilicet, ubi jam universae Communitati bis terve infra annum Confessarii extraordinarii copia facta est *et nihilominus aliqua Monialis Confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi petit*, an, inquam, hujusmodi petitioni sit indulgendum? Id autem primo loco quaesitum fuit, proposito casu Monialis graviter aegrotantis, quae in mortis periculo pro spirituali consolatione postulet, alium Sacerdotem, qui tunc non sit ordinarius Monasterii Confessor, suprema sibi Ecclesiasticae pietatis officia et Poenitentiae Sacramentum ministrare. Huic annuendum facile esse praedicta Congregatio pluries judicavit, ut videre est ipsius Decretor. Lib. XVIII. p. 322 a

tergo, sub die 6. Aprilis anni MDCXLVII. et eodem Libro p. 586 die 22. Febr. anni MDCXLIX.; quae pariter Decreta a Nobis praesentium tenore approbantur et confirmantur, *ut scilicet Episcopi subjectis sibi Monialibus in gravi infirmitate constitutis et id expetentibus peculiarem Confessarium concedere debeant; iidemque etiam id ipsum praestent erga Moniales Regularibus Praelatis subjectas, quum aliqua ex illis a suo Superiori Regulari hujusmodi gratiam impetrare non potuerit.* In hoc autem casu nihil statuitur de Cardinali Majore Poenitentiaro, non ideò, quia nequeat is pro singulis Monialibus idem facere, quod supra diximus eundem pro toto Monasterio facere posse, sed quia tunc, ob temporis angustias, interclusa praesumitur via recurrendi ad ipsius Officium. Quod si nihilominus ipsius adeundi tempus et modus suppetat, ad eum pertinebit, eadem prorsus ratione peculiaribus supplicantium necessitatibus providere, quae dictum est superius, universae Religiosae Communitati ab ipso consulendum esse.

Actum deinde fuit de peculiaribus quibusdam Monialibus, quae nec corpore infirmae nec morti proximae ordinario tamen Ministro confiteri obfirmatè recusant. Istarum quoque animi debilitas commiseranda est et sublevanda, adeoque, ubi earum reluctanti superari nequeat, *Confessarius extra ordinem deputandus est*, qui earum Confessiones peculiariter excipiat. Id verò circa Moniales Episcopo seu Ordinario Loci subjectas ab ipso Ordinario praestari debet. Quod autem ad illas pertinet, quae Regularium Regimini subsunt, ad Regularem Praelatum pertinet, servatis servandis, peculiarem ipsis destinare Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones Monialium, vel, si Sacerdos ille, cui ejusmodi Moniali confiteri cupit, pro

illis non sit approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius Monialis Confessione et pro tot vicibus, quot expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem contingat (neque id adeo rarum est) ut Regularis Superior ad concedendum hujusmodi Confessarium extraordinarium Moniali communem Confessarium recusanti nullo pacto adduci possit, jam huic casui provisum est per Decretum anno MDLXXIII. a praedicta Congregatione Concilii editum et a fel. record. Gregorio Papa XIII. tunc Apostolicum Thronum obtinente approbatum et confirmatum, quod nunc iterum confirmationis Nostrae auctoritate roboramus. Decreti verba relata Lib. 1. *Decretorum ipsius Congregationis p. 66 a tergo* haec sunt: *Monialis per aliquot tempus noluit confiteri Confessarius Regularibus.* Dubitatum fuit: *an Episcopus Regiensis posset dare dictae Moniali Confessorem alterius Ordinis regularem, cui illa semel vel pluries confiteatur peccata sua et a quo absolvi possit?* Sanctissimus Dominus Noster etiam ex sententia Congregationis Concilii declaravit: *dictum Caput decimum ita esse intelligendum, ut etiam possit Episcopus concedere Confessarium alterius Ordinis vel saecularem.* Praeterea nihil obstat, quominus ipsa Monialis recursum habeat ad Cardinalem Majorem Poenitentiarum, a quo ipsi providendum erit, ut supra dictum est, per deputationem Confessarii ex approbatis ad Moniales, apud quem illa confiteatur.

Quaesitum denique fuit de Monialibus illis, quae neque aegrotant neque recusant ordinarium Poenitentiae Ministrum a Monasterii Praelato pro universa Communitate deputatum, *verum pro majori animi sui quiete atque ulteriori in via Dei progressu facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium Con-*

ordinarium verò ex Ordinibus Regularibus saepissimè assumi apud ple-rosque Episcopos usu receptum esse constat, deficiente forsàn per singulas Dioeceses Saecularium Presbyterorum ad id muneris idoneorum copia. Regulares autem Praelati Monialibus sibi subjectis Confessarium Ordinarium designant è suo ipsorum Ordine, extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare possunt, juxta Decretum a saepedicta Congregatione Concilii editum die XXVI. Septembris anni MDXCV. ac relatum in Libro III. Decretorum p. 143 a tergo, ubi sic legitur: *Sacra etc. respondit, Superiores Regulares teneri offerre Confessarium extraordinarium ejusdem Ordinis, alterius verò Ordinis posse quidem, sed non teneri.* Nunquam tamen, quod meminerimus, ullum Sacerdotem Saecularem aut diversi Ordinis Regularem vidimus a Regulari Praelato Monialibus sibi subjectis extraordinarium Confessorem deputari. Denique quum aliquando evenire possit, ut in casu negligentiae Superioris Regularis ad Episcopum, ut supra dictum est, pertineat deputatio Confessarii extraordinarii etiam pro Monialibus Regularium regimini subjectis, nulla ipse lege tenetur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cujus est Monasterii Praelatus, sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum saecularem aut alterius Ordinis Regularem ad audiendas earum Monialium Confessiones deputare. At quum superioribus annis Apostolicae Sedi expositum fuisset, pluribus de causis iisque gravissimis, quas hic referre opus non est, non tam opportunum quàm plane necessarium videri, ut Monialium Monasteria Regularium regimini subjecta semel saltem in anno Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularem aut è Saeculari Clero Presbyterum haberent,

hujus rei examen jubente fel. record. Praedecessore Nostro Innocentio Papa XIII. assumptum fuit a peculiari Congregatione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in Minoribus constituti in Secretarii munere operam praestabamus, quaeque, per annum et ultra singulis Hebdomadis cogebatur ad discutienda et definienda quamplura Ecclesiasticarum quaestionum capita, quae deinde inserta sunt in Apostolicis Literis ab eodem Innocentio Praedecessore editis die XIII. Maji anni MDCCXXIII., quarum initium est: *Apostolici Ministerii*, quae etiam a san. mem. Praedecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmatae fuerunt per alias similes Literas datas die XVIII. Sept. anni MDCCXXIV.

Cum autem negocia, quae in ea Congregatione tractabantur, nullius privatas rationes attingerint, sed de restituenda potissimum Tridentini Concilii observantia in quibusdam Catholici Orbis regionibus, ut ferebatur, non parum labefactata, unice ageretur, necessarium minimè judicatum fuit, aliquem velut in judicium vocare, ad deducenda jura, si quae sibi adversus illa, quae decernenda viderentur, competere forsàn putaret. Sed Nostra peculiaris cura erat, ad singula proposita capita totidem Dissertationes unicuique ex praefatis Cardinalibus exhibendas elucubrare, ad demonstranda videlicet fundamenta illius disciplinae, quae in usum revocanda censebatur. Nec aliter se res habuit, quum in eadem Congregatione, ut praefertur, in deliberationem venit, an decernendum foret, ut Regulares Monasteriorum Praelati una saltem ex tribus vicibus, quibus extraordinarium Confessarium Monialibus sibi subjectis in annos singulos exhibere debent, aliquem Saecularem aut alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur,

utque ipsis hac in re deficientibus liberum esset Episcopis Locorum Ordinariis eorum defectum supplere et emendare?

Verùm quum Regularibus innotuisset, a praedicta Congregatione condilum esse Decretum eorum intentioni contrarium utpotè, qui minimè adstringi volebant ad hujusmodi annuam deputationem Confessorum extraordinariorum è Clero saeculari vel ex aliis Ordinibus, nonnullarum Religionum Procuratores Generales petierunt admitti ad deducendas rationes, quas hujusmodi Decreto obstare putabant; cumque id facile impetrassent ac suam totiusque Coetus Regularium causam per eximios illius temporis in Romana Curia Advocatos defendi curassent, sed nihilominus praedicta Cardinalium Congregatio in priori sententia permansisset, placuit praefato Praedecessori Innocentio, antequam Decretum hujusmodi approbatione sua confirmaret, aliorum Cardinalium sententias audire. Itaque, exclusis illis omnibus, qui ex ipsius Pontificis deputatione in praecedentibus Sessionibus per annum integrum negocia discusserrant, aliisque advocatis Cardinalibus, quibus exhiberi secretò fecerat conscriptarum allegationum exempla, Nobis etiam adesse jussis, qui rationum momenta a priori Congregatione prae oculis habita, si opus esset, exponere possemus novam Cardinalium Congregationem ex improviso coram se convocavit, in qua iterum proposita quaestio diligentè ac maturè discussa fuit ac demum ipse Pontifex de ipsius Congregationis consilio et assensu super hac re decrevit, ut sequitur: *Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat, si in posterum Superiores Regulares quoad Monasteria ipsis subjecta toties praedictum extra-*

ordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut saecularem aut regularem alterius diversi Ordinis professorem, in his casibus Episcopi pro sui arbitrio et conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo aut praetextu a Superioribus Regularibus valeat impediri.

Perscriptum sanè fuit hujusmodi Decretum ea occasione, qua agebatur de restituenda in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Concilii Tridentini: verùm ipsius Decreti vigor ad eas dumtaxat Regiones minimè restrictus fuit, quum et animarum pericula, quae ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monasteriis Regularium regimini subjectis locum habere possint; et quaecumque adversus Decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum Statutis et ex Constitutionibus Monialium Regularibus subjectarum fuerint desumpta. Cumque judicatum fuerit, ea omnia nequaquam obstare, quominus ita decerneretur, sequitur, ut, quamvis eidem Decreto causam dederint peculiarium quarundam Regionum necessitates Apostolicae Sedi eo tempore expositae, *illud tamen generale sit et universos per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Praelatos afficere debeat.* Cum verò deinde alter laudatus Praedecessor Benedictus XIII. Innocentii Literas in forma specifica confirmaret, Nobis constat, illius mentem fuisse, ut hujusmodi Decretum universalis et inviolabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus ne ulla apud aliquos supersit dubitatio, *Nos ipsi praesentium Literarum vigore ac Motu proprio et certa scientia deque Apostolicae potestatis plenitudine ipsum relatum Innocentii Praedecessoris*

decretum, statutum, mandatum atque praeceptum ad omnia per Orbem ubique existentia et Regularium regimini subjecta Monialium Monasteria, quatenus opus sit, expressè extendentes et ampliantes, decernimus atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo a proximo millesimo septingentesimo quadragesimo nono, a Nativitate Domini decurrendo, Regulares Monasteriorum Praelati teneantur bis aut ter in anno Confessarium extraordinarium universis Monialibus in eis degenantibus offerre; si verò ipsi forsanhujusmodi Confessarii extraordinarii deputationes intra praescripta tempora omiserint vel semper proprii Ordinis Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint, ita ut praefatae Moniales semel saltem in anno Confessarium extraordinarium è Clero saeculari aut ex alio Ordine Regulari non habeant, ad Episcopos Dioecesanos omni appellatione remota devolvatur jus supplendi eorundem Praelatorum defectum (si nempe pensatis rerum circumstantiis, ita expediens esse judicaverint) per deputationem Confessarii extraordinarii, quem tam in uno quam in altero casu aut è Clero saeculari aut ex alio regulari Ordine, pro ipsorum arbitrio, deligere possint et valeant.

Quocirca dilecto Filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali, moderno Nostro et pro tempore existenti Romani Pontificis in Urbe ejusque Districtu Vicario in Spiritualibus Generali earundem praesentium tenore committimus et mandamus, ut haec nostra Decreta atque Statuta tam in omnibus ejusdem Almae Urbis Monasteriis, quae Regularium regimini subsunt, quam in aliis quibusque Regularium aut Saecularium Mulierum aut Puellarum Domibus seu Collegiis atque Conservatoriis, quibus unicus ordinarius Confessor a Superioribus deputari solet,

in omnibus et per omnia juxta earundem Literarum praescriptum exactissimè observari et adimpleri faciat, ne forlè audiri contingat, quod cum magna animi nostri molestia dictum aliquando esse cognovimus, Apostolicas Constitutiones Romae quidem ferri et publicari, sed eas minimè in ipsa Urbe ad effectum perducere.

Eandem porrò curam et sollicitudinem injungimus et demandamus Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis et Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis, quibus, ut satis perspectum putamus voluntatis nostrae studium, tam in eorum rationabilibus querelis justisque petitionibus suscipiendis, quam in corruptelis, quas irrepsisse indicaverint, eliminandis; idque non ex ingenio nostro quidquam statuendo nec peregrinas novitates inducendo, sed veteres ut plurimum leges et regulas vigili Praedecessorum nostrorum providentia jampridem constitutas in pristinum debitumque vigorem et usum revocando: ita eosdem meminisse volumus, proprium zeli pastoralis officium non in eo situm esse, ut adversus ea, quae contra leges fiunt, inutiliter deplorando declament, sed ut illa de medio tollere curent, adhibitis opportunis remediis in eum finem jam praestitutis, implorato etiam Apostolicae Sedis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctoritati et legum executioni afferri contingat, omnesque diligentias et curas, quas corrigendis abusibus ipsi fideliter impenderit, in irritum cedere videant.

Quoniam verò tam in superiùs allegato Clementis XI. Edicto quam in Synodalibus plurium Episcoporum Constitutionibus statutum esse conspicimus, ut quo tempore extraordinarius Confessor alicui Communitati deputatus ministerio suo fungitur, *ordinarius Confessor nullum ipsi impedi-*

mentum afferre audeat multòque minus praesumat per id temporis alicujus Monialis sive Superiorissae, sive Novitiae sive Conversae neque demum alterius cujuscumque Personae intra septa Monasterii aut pie Domus commorantis Sacramentalem Confessionem audire; Nos id quoque approbatione nostra roborantes et confirmantes statuimus et mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis aut Domibus eorum regimini subjectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas Communitates attinet, quibus ipsi praesunt, pro hujusmodi Legis implemento advigilent et contravenientes meritis poenis coerceant et afficiant.

Ac demùm quibuscumque Confessariis extraordinariis, qui vel alicui Communitati generaliter vel peculiariter alicui personae in Monasterio degenti concessi ac deputati fuerint, districtè inhibemus sub poenis adversus accedentes ad Monasteria Monialium et cum ipsis conversantes praesertim Regulares a Praedecessoribus Nostris quandocumque statutis (quas etiam praesentium vigore confirmamus et innovamus), ne, postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium ulterius accedere aut ullius generis commercium intra ipsum quomodocumque continuare et fovere, etiam sub spiritualis causae aut necessitatis obtentu et colore, audeant aut praesumant.

Decernentes, ipsas praesentes Literas atque omnia et singula in eis statuta atque praescripta, etiamsi quicumque in iisdem interesse habentes seu habere praetendentes, ad id vocati et auditi non fuerint, nec praemissis consenserint aut alterius cujuscumque generis defectus forsana adversus eas objiciatur, semper et perpetuo valida et efficacia esse et fore et ab omnibus, ad quos spectat atque in

futurum spectabit, inviolabiliter etiam perpetuò observari. Sicque et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores et Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Congregationes ordinarias aut peculiariter deputatas aliosque Cardinales, etiam de Latere Legatos ac Vice Legatos et Apostolicae Sedis Nuncios, judicari et definiri debere, sublata eis et eorum cuilibet aliter judicandi, definiendi ac interpretandi facultate et auctoritate, atque irritum et inane decernentes, quidquid secùs a quoquam scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus quibuscumque etiam Apostolicis ac Universalibus, Provincialibus et Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus, nec non quarumcumque Ecclesiarum et Ordinum Regularium seu Congregationum aut Societatum et Institutorum, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani aliorumque Militarium Ordinum, seu Monasteriorum Virorum aut Monialium aliarumque piarum Domuum, etiam juramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus et consuetudinibus etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus et Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis, cuilibet praemissorum, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, etiam hic de necessitate exprimentis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam irritantibus in genere vel in specie, et derogatoriis derogatoriis, quomodolibet in contrarium confessis ac pluriès confirmatis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, hac vice dumtaxat, et ad praemissorum effectum, illis aliàs in suo robore permansuris, de Apostolica potestatis plenitudine derogamus caeterisque

fessiones jam approbato. Qua de re non semel Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum aliquibus Episcopis aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuerimus. Porro in aliquos ex iis incidimus plus nimio severos, qui aspera quadam verborum brevitate respondebant, quod quum Moniali postulanti libera fuisset facultas confitendi extraordinario Sacerdoti, qui universae Communitati non semel eo anno jam datus fuerat, tunc oportebat eam conscientiae suae consuluisse: qua si oblata commoditate uti noluerat, id sibi imputaret, neque pergeret Superiori molestiam afferre, ut peculiarem Confessarium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem objicientibus, Monialem hujusmodi ad Apostolicae Poenitentiariae Officium facile recursum habituram ibique haud aegrè impetraturam id, quod ab ipsis Superioribus ei denegatum fuisset, iterum constanter respondebant, extraordinarium hujusmodi Confessarium post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, sed a se nunquam concessum iri.

At verò neque tunc Nobis arridebat neque profecto nunc Nobis placet rigida isthaec agendi ratio. Persuasum enim habebamus adeoque habemus, non solum integrae Communitati sed singulis etiam Monialibus indulgendum esse in iis rebus, quae juste et rationabiliter petuntur, maximè quum illae ad earum conscientiae quietem et securitatem conferre dignoscuntur. Neque sane hujusmodi postulationes aut temere exaudiri aut sine causa rejici debere censemus, sed inquirendum inprimis esse de qualitatibus tum Monialis, quae Confessarium extra ordinem petit, tum Confessarii, qui ab ea requiritur, ut utriusque diligenter inspectis deliberari possit, an illius votis annuendum sit an non. Si enim Mo-

nialis ex una parte nullum det adversae suspicioni locum, ex altera verò Confessarius non modò legitimam Ordinarium approbationem sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat, nullo modo probare possumus tam firmum hujusmodi Praelatorum in renuendo propositum nec intelligimus, cur post Confessarium extraordinarium integrae Communitati, juxta legem Concilii Tridentini, oblatum, nulla omninò Monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem Confessarium, cujus consilio et opera justis fortasè de causis indigere se arbitrentur. Non ita sane hac de re sentiebat sapientissimus ille Animarum Rector S. Franciscus Salesius, cujus doctrinae summam ex illius Operibus tum editis tum manuscriptis collectam, bon. mem. Joannes Petrus le Camus Episcopus Bellecensis justo volumine complexus est, cui Titulum fecit: *Spiritus Sancti Francisci Salesii*. In hujus compendio, quod ex Gallico in Italicum sermonem conversum Venetiis anno 1745 pro quarta vice Typis editum est, parte XVII. cap. 6 aperte legitur, quod, quum beatus Episcopus non ita intelligeret praemissum Concilii Tridentini Decretum, ut vetitum existimaret, Confessarium extraordinarium, pluribus etiam quàm tribus vicibus in anno, Religiosae Communitati offerre; quae quidem sententia plures habet suffragatores, quos refert *Diana in Editione coordinata Tom. 7, Tract. I., ref. 348*; non solum solebat suis Monialibus Visitationis Beatae Mariae Virginis quater in anno, videlicet in singulis Hebdomadis quatuor Temporum, Confessarium extraordinarium deputare, verùm etiam earum respectivis Superioribus commendatum relquit, ut singulis Monialibus, quae non ex animi levitate neque ex indiscreta affectionis singularitate, Confessarium extraordinarium peculiariter peterent, haud se

difficiles in eo concedendo praeberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gregorius Cardinalis Barbadius Episcopus Patavinus. Is enim, ut testatur illius quondam Vicarius Generalis Joannes Clericus in *Tractatu de Poenitentia, decis. 41, num. 7* et Patrum Tridentinorum decretum quoad omnia Monialium Monasteria in sua Civitate et Dioecesi existentia quottannis reipsa exequebatur et nihilominus exorari se patiebatur a Monialibus, quae aliquando rationabilibus de causis peculiarem pro se Confessarium expeterent. Hujusmodi regulis et exemplis nostram quoque agendi rationem in spirituali Monialium regimine conformare curavimus maximumque utilitatis et quietis fructum Nos inde percipisse cognovimus. Quapropter Venerabiles Fratres Ecclesiarum Antistites atque Dilectos Filios quarumcumque Religiosarum Mulierum Rectores hortamur in Domino et enixè monemus, ut eandem viam, quoad fieri potest, insistere non recusent et non adeo difficiles se praebeant peculiaribus Monialibus extraordinarium Confessarium aliquando expetentibus, quin potiùs, nisi aut Monialis postulantis aut Confessarii requisiti qualitas aliter faciendum suadeant, earum justis precibus obsecundare studeant: illud cogitantes, quod etsi liberum sit cuilibet Moniali Cardinalem Majorem Poenitentiarum adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis a Romano Pontifice tribuitur, nihilominus ea est aliquando necessitatis urgentia, ut remedium, quod de longinquo petendum est, non satis tempestivè adveniat: et quamvis etiam quorumlibet negotiorum expeditiones, quae in Officio Poenitentiarum Apostolicae fiunt, ab omni vel minima pecuniae solutione inviolabiliter sunt immunes, non omnibus tamen Monialibus facile est invenire, qui earum negocia

in Urbe procurare velit et possit. *Jam verò postrema superest quaestio, nimirum de qualitatibus Confessarii extraordinarii, qui vel pro universa Monialium Communitate vel pro aliqua Moniali peculiariter, deputari debeat.* Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit: an in hujusmodi Sacerdote aetatis maturitas, morum integritas, prudentiae lumen requiratur, quas quidem dotes in eo, qui ad hujusmodi munus adhibetur, necessarias esse omnes fatentur. Sicut etiam minimè dubitatur, quin idem ab Ordinario Loci specialiter pro Monialibus approbatus esse debeat, quum hujusmodi approbatio, ex Apostolicarum Constitutionum lege, omnino requiratur non solum in omnibus tam ordinariis quàm extraordinariis Confessariis, qui Monialibus, etiam Regularibus subjectis, ab earum respectivè Superioribus deputantur, sed etiam in iis, qui a Cardinali Majori Poenitentiarum conceduntur, etiam Apostolica Sede vacante, quo nimirum tempore amplioribus is pollet facultatibus, ut videre est in Nostra Constitutione super illius facultatibus edita, quae est XCV. in Tomo I. Bullarii Nostri, ubi paragrapho 54 eidem conceditur: *ut vacante Sede Monialibus Confessarios extra ordinem valeat deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones eligendos.* Quamobrem ad id dumtaxat redacta est controversia: *an scilicet è Clero saeculari an verò è regulari eligendus sit hujusmodi Confessarius? Tum inter Regulares: an assumi possit ex quolibet Ordine aliàs permissio, an verò semper deputari debeat ex ipso Ordine Praelati Regularis, ad quem Monasterii regimen spectat? Sane pro Monialibus Episcopo immediatè subjectis regula est, ut ordinarius earum Confessor sit Sacerdos Saecularis, extra-*